

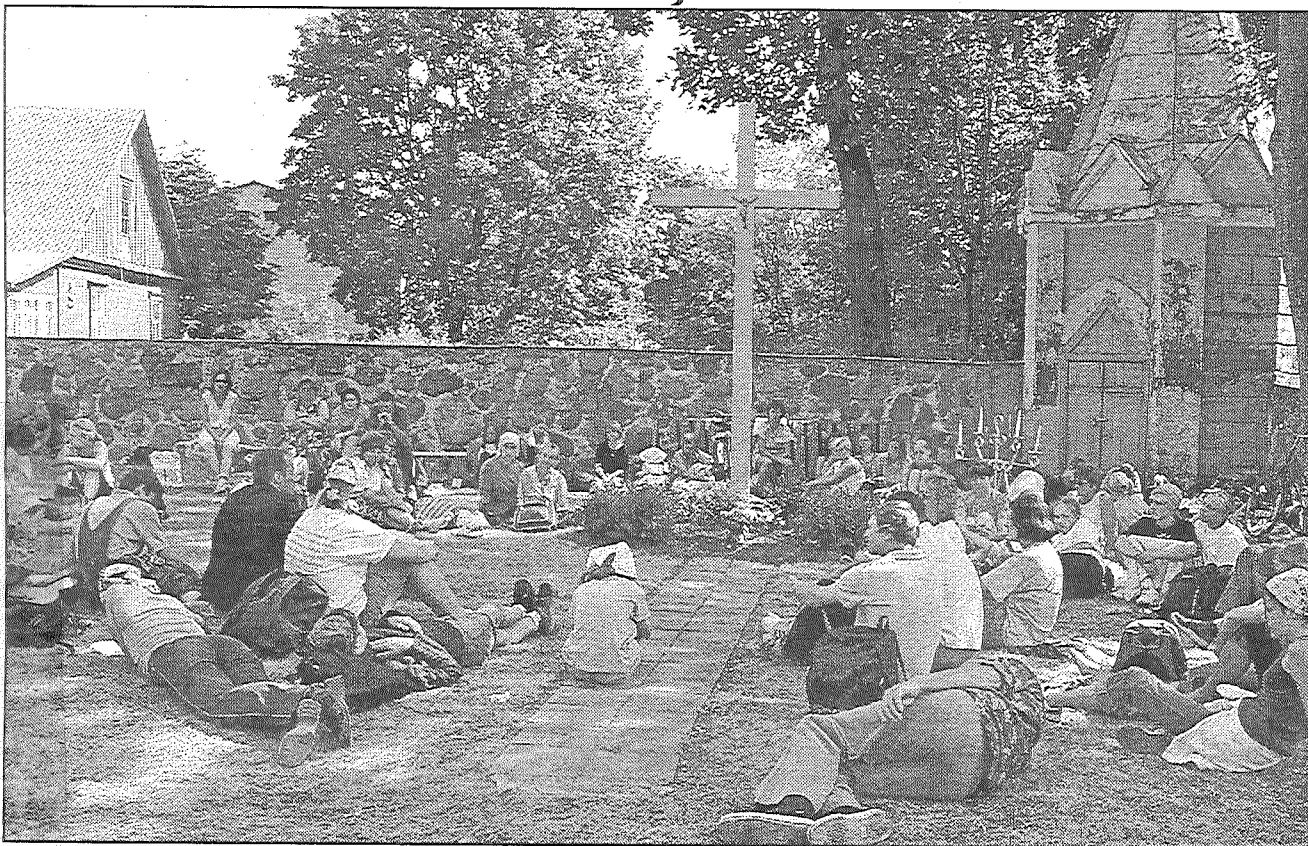
PREIĻU RAJONA LAIKRAKSTS NOVADNIEKS

● TREŠDIENA, 2002. GADA 14. AUGUSTS ● Nr. 60 (7275) ● Cena mazumtirdzniecībā Ls 0,24

Par
Aglonas
bazilikas
vēsturi
lasiet
6. un 7.
lappusē.

Ar lūgšanām pa Māras zemes lielceļiem

● Svētceļnieki atpūtas brīdī Preiļu Romas katoļu baznīcas dārzā.

Tā kā uz vienu avotu sa-
tek mazi mazi strautiņi,
tā šajās dienās pa visiem
Latvijas un Latgales liel-
ceļiem pie Aglonas Diev-
mātes plūda svētceļnieki.
Tie steidzīgie, kam
darba pienākumi nebija
atliekami, un kas aizņē-
mības, nespēka, bet var-
būt arī – nedrošības dēļ
nevarēja pievienoties
svētceļnieku straumītēm,
viesmīgi atvēra savu
māju durvis un cienāja
nogurušos ceļiniekus ar
medu, āboliem un pienu.
Mēs pavadījām ceļā sa-
tiktos svētceļniekus ar
laba vēlējumiem kā sa-
vus sūtņus, kā tādus,
kas dodas pie Māras ze-
mes Karalienes aizlikt
labu vārdu arī par mums.

Šis nedēļas sākumā Preiļu
katoļu baznīcas durvis bija
atvērtas visiem, kuri pa ceļam
uz Aglonu nesa sveicienus no
tuvām un tālām Latvijas
draudzēm. Ziedošajā baznī-
cas dārzā ceļotāji pūtāja kā-
jas, bet, atguvuši spēkus, at-
kal pievērsās lūgšanām, pie-
dalījās svētajās misēs.

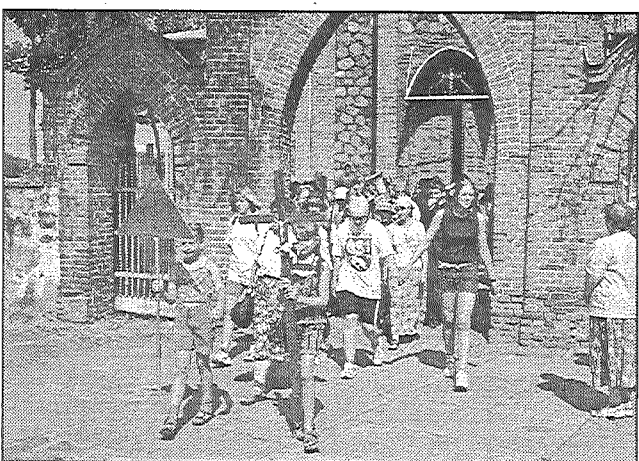
Aizkraukles katoļu baznī-
cas, kas veltīta mazās svētās
Terēzītes godam, draudzes
svētceļnieku grupas vadītājs,
Garīgā semināra audzēknis
Lauris Malnačs «Novad-
niekam» pastāstīja, ka viņa
grupa sastāv no 54 dalībnie-
kiem, kas pārsvarā ir 18-20
gadus veci jaunieši. Grupa
ceļā devās 5. augustā un līdz

galapunktam nokļuva astoņās
dienās. Lauris teica, ka Aiz-
kraukles draudzes locekļiem
ir liela svētceļojumu piered-
ze, jo tajos dodas jau kopš
1991. gada. Dažreiz gan nevis
kā patstāvīga grupa, bet kā-
das citas sastāvā. Lauris svēt-
ceļojumā devies jau piekto
reizi pēc kārtas. Pērn palī-
dzējis vadīt Aizkraukles gru-
pu, bet šogad pirmo reizi
grupu vada patstāvīgi.

— Tā ir ļoti liela atbildība,
— teica Lauris. — Atbildība
tieši cilvēku priekšā – svēt-
ceļojuma laikā parādīt Kris-
tus mīlestību. Tā ir atbildība
arī baznīcas priekšā – parādīt,
ka baznīca dzīvo arī šodien.

Lauris pastāstīja, ka gata-
vošanās svētceļojumam sākas
labu laiku pirms tam, jo ir jā-
izstrādā maršruts, jāaprēķi-
na iešanas laiks, jāsarunā
naktsmītnes. Vismaz mēnesi
pirms svētceļojuma maršruts
tiek izbraukts, lai vienotos
par nakšņošanu. Visbiežāk
savā pajumtē svētceļniekus
izmitina skolas, bērnudārzi,
bet šogad daudzas izglītības
iestādes tiek nopietni re-
montētas, un svētceļniekiem
bija jāmeklē citas nakts-
mītnes.

— Šis svētceļojums stipri
atšķirās no iepriekšējiem, —
teica Lauris, — jo vairāk uz-
manības nācās pievērst tieši
organizatoriskajiem darbiem.
Analizēju trūkumus, kas jā-
novērš, ja man vēlreiz laimē-
sies vest grupu. Tie ir saistīti
nevis ar fiziskajām grūtībām,
bet drīzāk ar grupas biedru

● Aizkraukles svētceļnieku grupa pārsvarā sastāvēja
tikai no jauniešiem. Viņiem bija pa spēkam pat 27 kilo-
metri vienā dienā, bet pēc tiem – dzīvespriecīgas atrak-
cijas. Foto: M. Rukosjuvs

attiecību un kontaktu izvei-
došanas pašas pirmajās die-
nās, kamēr visi viens otram
vēl ir visai sveši. Man nācās
piedzīvot, ka uzticēto pienā-
kumu viens vai otrs nav
veicis.

— Svētceļojuma mērķis ir
nevis pati ierašanās Aglonā,
bet gan iespēja tā laikā dot
cilvēkiem garīgumu, kā ikdie-
nas dzīvē bieži pietrūkst, un
kas tiek aizmirsts, — dzīvi ar
lūgšanām, uzticēšanos un sa-
runas ar Dievu. Jaunieši šīs
dienas ir pilnībā atdevuši
Dievam. Mūsu grupā valda
noteikums, ka mobilo tele-
fonu, lai sazinātos ar vecā-
kiem, drīkst ieslēgt tikai uz
divām stundām vakaros. Ko-
munikācijas aizņem ļoti
daudz laika. Ja šīs dienas tiek
veltītas Dievam, tad tās arī
pilnībā Viņam jāatdod. Cil-

vēki ir dažādi, bet, ja ar mī-
lestību dodas uz vienu mērķi,
tad viņi kļūst kā viens vesels.

Anita Krastiņa atzina, ka
svētceļojumā devusies pirmo
reizi.

— Mani kaut kāda iekšēja
balss lika iet svētceļojumā,
— teica Anita, — un es ceru,
ka līdz ar to atrisināsies ma-
nas dzīves problēmas.

Jānis Runčs ceļu uz Aglo-
nu kājām mēroja jau septīto
reizi.

— Tā ir jauka uzlādēšanās
visam gadam, — Jānis atbil-
dēja uz jautājumu, kas viņu
mudina doties tik garā ceļā. —
Pirmajās dienās vēl nepamet
domas par darba lietām un
tiem, kas palikuši mājās. Jo
tuvāk Aglonai, jo vairāk tas
viss aizmirstas, pārņem ap-
skaidrotība un gara tīrība.

L.Rancāne

ZIŅAS

Plašākas iespējas zemniekiem subsidētās tehnikas iegādē

Sākot ar 6. augustu, valsts subsidē arī Eiropas
Savienības (ES) dalībvalstīs un kandidātvalstīs
ražotas lauksaimniecības tehnikas, tehnoloģisko
iekārtu un traktortehnikas iegādi, informē Dien-
vidlatgales reģionālās lauksaimniecības pārvaldes
direktors Uldis Konečņijs. Šie zemniekiem būtiskie
grozījumi veikti 2002. gada lauksaimniecības sub-
sidiju valsts programmas nolikumā nr. 7 «Lauksai-
mnieciskās ražošanas modernizācija» 1. sadaļā
«Lauksaimnieciskās ražošanas tehniskā moderni-
zācija». Līdz šim zemnieki subsidijas varēja saņemt
tikai tad, ja iegādātā tehnika bija ražota
NVS, kā arī citās valstīs, kas nav ES dalībvalstis
un kandidātvalstis. Sākot ar 6. augustu, šis iero-
bežojums ir atcelts, un uz subsidijām var pretendēt
arī tie, kas pirkuši ES valstīs un tās kandidātvalstīs
ražotu tehniku, ja vien tās vērtība nav mazāka par
5000 eiro (aptuveni 3000 latu). Pieteikumi jā-
iesniedz Dienvidlatgales reģionālajā lauksaimnie-
cības pārvaldē līdz šī gada 1. novembrim. Diemžēl
pirms 6. augusta iegādātās ES dalībvalstu un kan-
didātvalstu tehnikas vērtība netiks atmaksāta.

Daudz jaunu skolotāju

Rajona izglītības pārvaldē darba meklējumos
šovasar griezies ievērojami lielāks skaits jauno pe-
dagogu nekā iepriekšējos gados. Kā informēja
pārvaldes speciāliste Dzintra Šmukste, pieteikušies
17 jauni pedagogi. Viņu vidū — bioloģijas, ģeogrā-
fijas, vizuālās mākslas, latviešu valodas, sporta,
vēstures un citu priekšmetu skolotāji. Diemžēl
pieprasījums no skolām ir mazāks, nekā darba
meklētāju skaits. Pašlaik darbā iekārtoties izde-
vies pieciem pedagogiem. Dzintra Šmukste stāstī-
ja, ka atsevišķos priekšmetos, kuriem paredzēta
tikai viena divas stundas nedēļā, pedagogiem ne-
iznāk pilna likme.

Pārsvarā pedagogu skaitu šogad papildinājuši
pašu rajona jaunieši, kuri atgriezušies savās paš-
valdībās pēc augstskolu pabeigšanas.

Gatavojas piļu medību sezonas atklāšanai

Mednieku kolektīvi gatavojas piļu medību se-
zonas atklāšanai, kas šogad noteikta sestdien, 17.
augustā. Pirmais šāviens piļu, lauču, ūdensvistiņu
un mērkaziņu medībām būs 17. augustā pulksten
16.00. Līdz 30. septembrim tās būs atļauts medīt
sestdienās, svētdienās un trešdienās, bet no 1. ok-
tobra līdz 30. novembrim — katru dienu. Sezonas
medību atļauju rudens putnu medībām izsniedz
mežniecības, kuru teritorijās atrodas medību pla-
tības, un atļauja derīga visā Latvijā, sava mednie-
ku formējuma līgumplatībā, īpašumā vai lietošanā
esošā platībā (saskaņojot ar īpašnieku, lietotāju),
kā arī publiskajās ūdenstilpnēs bez īpaša saskaņo-
juma. Kā informēja Preiļu virsmežniecības uguns-
apsardzības un medību inženieris Vladimirs Pris-
jagins, īpašs saskaņojums ar īpašnieku vai lietotāju
nav nepieciešams, medijot publiskās ūdenstilpnēs:
Dubnā, Daugavā, kā arī Bicānu, Biržgaļa, Ciriša,
Deguma, Feimaņa, Jersikas, Lielajā Kalupes, Pe-
lēča un Rušona ezerā. Medības obligāti piesakāmas
mežniecībā, paziņojot medību vietu un laiku.

ISSN 1407-9321

Konflikts par taku
Rudzātos atrisināts
miermīlīgi

27. jūlija «Novadniekā» tika rakstīts, ka Rudzātu pagastā pār Ošu uzcelta laipa, līdz kurai jāmēro ceļš pa Vitālijam Podniekam piederošu zemi. Raksts tapa pēc tam, kad laipas lietotāji — Antons Griboņiks un Ilmārs Petruškevičs — ieradās redakcijā un sūdzējās, ka par takas izmantošanu V.Podnieks pieprasījis 50 latus. To pašu abi apliecināja, kad «Novadnieks» ieradās Rudzātos, lai iepazītos ar situāciju. Šī saruna tika ierakstīta diktofonā.

Pēc raksta publicēšanas redakcijā savukārt ieradās zemes īpašnieks Vitālijs Podnieks, kurš noliedza A.Griboņiku un I.Petruškeviča teikto, ka viņš prasījis naudu par zemes izmantošanu. V.Podnieks pieprasīja maldīgo informāciju atsaukt, jo viņš ar A.Griboņiku un I.Petruškeviču vispār nav ticis, un abu vīru sacītais ir klajš apmelojums.

Vai tiešām A.Griboņika un I.Petruškeviča kungi, sūdzot savas bēdas redakcijā, neaizdomājās, ka šajā apmelojumu jūklī ierauj arī žurnālisti? Uzticoties abu vīru stāstījumiem, par takas nepieciešamību «Novadnieks» pārliecinājās uz vietas, runājot ar A.Griboņiku, I.Petruškeviču, Rudzātu pašvaldības vadītāja vietnieci Rutu Klibiķi, kā arī konsultējoties ar reģionālās vides pārvaldes un Autoceļu direkcijas speciālistiem, lai palīdzētu risināt samilzušo problēmu. Rudzātos «Novadniekam» neizdevās sastapt V.Podnieku, tādēļ ar viņu sazinājāties telefoniski, pieminot arī naudas pieprasīšanas faktu. Acimredzot, V.Podnieka kungs tobrīd neiedzīlējās sacītā būtībā, tādēļ atbildēja ironiski, notikušo apjaušot tikai pēc raksta publikācijas.

8. augustā «Novadnieka» žurnālisti devās uz Rudzātiem vēlreiz, lai vienlaikus tiktos ar visiem konfliktā iesaistītajiem. Sarunas laikā starp V.Podnieku un A.Griboņiku (I.Petruškevičs sarunā klāt nebija) tiešām noskaidrojās, ka īpašnieks nav prasījis naudu par takas izmantošanu. A.Griboņiks atzina, ka kāds viņam esot ieteicis iedot V.Podniekam 50 latus, taču, kurš tas bija, vairs neatcerējās. Skumīgi, ka sniegt žurnālistiem nepatīcas informāciju gan paguva. Sarunā A.Griboņiks atzina, ka ar V.Podnieku nav ticis, un atļauju lietot taku viņa privātpapmā sādžiniekī nav prasījuši, jo baidījušies runāt ar zemes īpašnieku. Šī iemesla dēļ Rudzātos tajā pašā dienā ieradās arī Valsts Zemēs dienesta, pašvaldības un policijas pārstāvji. Tomēr pēc sarunas ar A.Griboņiku V.Podnieks nāca pretī un atļāva stīgu izmantot laipas lietotājiem bez izmaiņu veikšanas Zemesgrāmatā.

Lai meklētu risinājumu šajā konfliktsituācijā, Rudzātu pagasta padome 19. jūlija sēdē pieņēma lēmumu piešķirt 100 latus precizēta ceļa servitūta noteikšanai, lai stīgas un ceļa lietotājiem būtu likumīgas tiesības pa to staigāt un nokļūt pāri upei.

— Krastmalā ar lauksaimniecību nodarbošies nevar, taču uzskatu, ka cilvēkiem vajadzēja prasīt manu piekrišanu. Es pats bez prasīšanas nekad neviena īpašumā neēju. Tagad, kad esam izrunājušies, man nav pretenziju, ka cilvēki stīgu izmanto, sacīja V.Podnieks. Viņš arī solīja, ka īpašuma daļu krastmalā savu iespēju robežās apļaus, bet pārējais viņa īpašums ir uzturēts labā kārtībā.

Izrādījās, ka konfliktsituāciju atrisināt varēja jau sen un gaužām vienkārši — **palūdzot atļauju** zemes īpašniekam uz viņa zemes esošās takas izmantošanai. Konflikts abas puses atrisināja miermīlīgi, tikai ... par kādu cenu? Šādos gadījumos līdzīgi konflikti būtu risināmi savstarpējās sarunās, konkrēti izrunājot visas nesaprašanās aci pret aci, nevis «pa taisno» nākot uz redakciju.

Kļūdas labojums

Autores vainas dēļ rakstā «Ne pats iet, ne citam ļauj jeb Strīds par dadžu taku Rudzātos» bija kļūda. Pareizi jābūt: «Zemes kadastrālā vērtība Rudzātu pagastā ir 115 lati par hektāru», nevis 1,15 lati, kā bija minēts. Konkrētajā V.Podnieka zemes īpašuma daļā kadastrālā vērtība ir noteikta 75 lati par hektāru.

G.Kraukle

PAŠVALDĪBĀS

PROBLĒMA

Šoferīt, bremzē! Govis uz ceļa

Pēc visiem domju, direktiju un ministriju gaitenēm, kas izstaigāti gan pašu kājām, gan rakstītu vēstulju veidā, Livānu novada Rožupes pagasta Muktupāvelu iedzīvotāji secina: «**Esam vainīgi, ka dzīvojam tieši te — Muktupāvelos, — kur no vienas puses Dubnas ūdeņu, no otras — nebeidzama automašīnu straume.**»

Lēnās govīs un
ātrās automašīnas

Muktupāvelu iedzīvotāju mājas un saimniecības ēkas atrodas cieši līdzās Livānu — Preiļu ceļam, un, kā jau laukos, gandrīz katram kūti ir gotiņa. Taču problēmas rada tas, ka ganības ierīkotas otrpus ceļam, un govīs katru rītu un vakaru jāved pāri šosejai. Lops nav cilvēks — nesaprot, ka pāri ceļam jādieb veikliem soliņiem, tādēļ ne reizi vien muktupāvelieši nonākuši konfliktā ar autovadītājiem, kas, savos spožajos rumakos sasēduši, pa gludo asfaltu traucas maksimālajā pieļaujamajā ātrumā.

Saņem lamas no
šoferiem

Ceļš ir labi pārrēdzams varbūt tikai no autovadītāja nevis no govīs īpašnieka viedokļa, automašīnas pietuvojas lielā ātrumā, saka Muktupāvelu iedzīvotāja Zenta Stupāne, kura kopā ar vīru Vladislavu Salceviču divreiz dienā ganos ved trīs govīs. Sieviete atceras gadījumu, kad kāds autovadītājs viņu rupji izlamājis par to, ka jaunlops laikā nepārgājis ceļu. — Viņš apturēja mašīnu un izkāpa. Es domāju, ka palīdzēs bullīti pārvest pāri ceļam, bet šoferis sāka lamāties. Atrunājās, ka nekādas zīmes, kas brīdinātu par lopiem uz ceļa, neesot. Tikai vienu reizi bija tā, ka šoferis apstājās un pagaidīja, kamēr es pārvedu govī pāri ceļam, droši vien pats zina, ko tas nozīmē — ceļa malā dzīvot. Citā reizē atkal mašīnas uztaurē, bet tas lopus vēl vairāk satracina.»

Govīs
apdrošinātas,
bet baidās par
cilvēku drošību

Savukārt Zenta Ancāne atteikusies no vienas govīs tikai tādēļ, ka trīs govīs pār ceļu pārvest nevarot, tagad turot tikai divas piena devējas un uz ganībām vedot divatā. — Pērn gad govīs bija izrāvusies uz ceļa, bet tajā brīdī mašīnas

● Šajā ceļa posmā uz Livānu — Preiļu ceļa Rožupes pagasta Muktupāvelos šoferiem jābūt īpaši uzmanīgiem. Katru dienu no rītiem un vakaros pāri ceļam tiek vesti māļļopi, bet ātrumu ierobežojošas ceļa zīmes šajā posmā nav. Foto: G.Kraukle

Zimi liktu,
ja būtu ferma

«Novadnieks» sazinājās ar Latvijas Autoceļu direkcijas Preiļu nodaļas priekšnieku Raiti Griķi, taču pēc sarunas nācās konstatēt, ka nekādu pretimnākšanu šajā instancē iedzīvotājiem nesaņem. R.Griķis gan atzina, ka griezties ar lūgumu uzstādīt ierobežojošu zīmi var visi, kam vien nav slinkums, taču ne visur zīmes tiek uzliktas, jo «tādā gadījumā ceļi būtu jāaplik ar milzīgu skaitu ceļazīmju.» Ja Muktupāvelos būtu ferma ar 30 govīm, tad jautājumu varētu risināt, bet šajā gadījumā cerības esot niecīgas.

Gribas gan oponent, jo, cik tad mūsu rajonā lielfermu vairs palicis? Ja saskaitītu visas Muktupāvelu govīs, tad neliela ferma sanāktu arī, taču ierēdņiem šāda vienkārša aritmētika, šķiet, ir sveša.

Ierēdņi lauku
cilvēku problēmas
neizprot

Iedzīvotāji lūguši šajā ceļa posmā izvietot ātruma ierobežojošas ceļa zīmes. Viņi būtu mierā ar zīmi, kas brīdinātu vadītājus par briesmām uz ceļa, vai norādītu, ka pāri ceļam var iet māļļopi. Lūguši gan savai pašvaldībai, gan Autoceļu direkcijas rajona nodaļai. Saņēmumu ieteikumu pārcelt saimniecības ēkas otrpus ceļam, taču cilvēki ir neizpratnē — vai tad nav vieglāk uzlikt brīdinājuma vai ierobežojuma zīmi nekā desmit saimniecībām uzbūvēt jaunas ēkas.

Muktupāvelu iedzīvotāja Alma Ancāne smejas par tādām norādēm «no augšas». Pārcelt kūtiņas otrā pusē ceļam — tas esot izsmieklis par lauku cilvēkiem, viņa teic.

«Apdzīvotas vietas beigas» vai citu braukšanas ātrumu ierobežojošu ceļa zīmju uzstādīšana nav mērķtiecīga.» Cieminieki gan tam nepiekrīt un cer uz ceļa drošības auditu, ko pēc Latvijas Autoceļu direkcijas (LAD) ierosinājuma veiks Ceļu satiksmes drošības direkcija (CSDD).

Audits būs
septembrī

Sazinājāties arī ar CSDD Auditā daļas priekšnieku Ziedoni Lazdu, kurš pastāstīja, ka LAD ir noslēgusi līgumu par ceļu drošības audita veikšanu vairākos ceļu posmos Latvijā, tajā skaitā arī Muktupāvelos. Ceļa drošības audits ir neatkarīga ceļa izpēte, ko pasūta ne tikai valsts un pašvaldības, bet arī privātas institūcijas, piemēram, pirms kāda objekta celtniecības, lai izpētītu ceļu drošību konkrētajā vietā, kas ļautu izvairīties no ceļu satiksmes negadījumiem.

Audita veikšana aizņem aptuveni nedēļu, to veic divi speciālisti, izbraucot uz vietām un novērtējot ceļu drošību saskaņā ar MK noteikumiem «Ceļu drošības audita noteikumi», kas ir spēkā kopš šī gada 1. janvāra. Ceļa izpēte tiks veikta arī Muktupāvelos, un CSDD Auditā daļa to plāno septembrī, bet konkrēti rezultāti varētu būt zināmi oktobrī. No auditoru slēdziena arī būs atkarīgs, vai tiks rasts risinājums muktupāveliešu problēmai. Bet pagaidām, vadītāji un saimnieki, esiet modri!

G.Kraukle

REKLĀMRAKSTS

Ziņas no Lattelekom

Par interneta iezvanpieeju

Godātie Lattelekom klienti!

Sveicināti jūsmājās vasaras nogalē! Daudzi no jums jau atgriezušies no atvaļinājuma, kuru izmantoja, lai apceļotu tuvākas un tālākas zemes, citi dažādu apsvērumu dēļ savu brīvo laiku pavadīja tepat, Latvijā. Bet, arī paliekot mājās, ir iespēja apceļot pasauli. Šobrīd arvien vairāk cilvēku apzinās interneta priekšrocības un sāk izmantot tā pakalpojumus arī savā ikdienā.

Pirmais solis internetā – iezvanpieeja

Varbūt daudziem šķiet, ka internets ir kaut kas ļoti sarežģīts un ar to tikt galā var tikai pieredzējuši datorspeciālisti? Apgūt internetu var ikviens.

Vienkāršākais interneta pieslēguma veids ir iezvanpieeja. Tā ir piemērota ikvienam, kas vēlas izmantot internetu nelielā apjomā informācijas ieguvei, piemēram, lasīt jaunākās ziņas, rakstīt vēstules, veikt komunālos maksājumus interneta bankā un pasūtīt jaunas mācību grāmatas ar interneta

starpniecību. Vai nav vilinoši?

Interneta iezvanpieejas priekšrocības

Iezvanpieeja nodrošina interneta lietošanu bez reģistrācijas un līgumsaistībām, turklāt jāmaksā tikai par internetā pavadīto laiku. Saņemot Lattelekom rēķinu par telekomunikāciju pakalpojumiem, tajā būs iekļauta arī maksa par internetā pavadīto laiku.

Kas vajadzīgs, lai iezvanītos internetā?

Lai sāktu lietot iezvanpieeju, ir nepieciešamas trīs galvenās lietas: tālruņa līnija, dators un modems. Pirms iezvanpieejas lietošanas datorā ir jāievada iezvanpieejas savienojuma parametri. Iezvanoties internetā, ir nepieciešama interneta lietotāja identifikācija – lietotāja vārds un parole, kā arī iezvanpieejas tālruņa numurs. Bet, piemēram, izmantojot Apollo iezvanpieeju, lietotājvārds un parole nav jānorāda, bet datora iezvanpieejas savienojuma logā ir tikai jāievada

numurs 9008080. Norādes datorā atvieglo pieslēgšanās procesu.

Ja, izmantojot Apollo iezvanpieeju, neizdodas nodibināt savienojumu ar internetu, var piezvanīt Apollo palīdzības dienestam pa tālruni 8008114. Iezvanpieejas savienojuma izveidošanas instrukciju var atrast Apollo interneta mājas lapā www.apollo.lv/internets.

Par 900. sērijas tālruņu numuriem

Varbūt daudziem šķiet, ka paaugstinātas maksas tālruņa numuru (tālruņa numuri, kas sākas ar cipariem 900, 909, 901) izmantošana ir pārāk dārga? Šajā sakarā vēlamies paskaidrot, ka paaugstinātie tarifi tiek piemēroti tiem 900. sērijas tālruņu numuriem, kuriem piezvanot, var saņemt dažāda veida informatīvus un izklaides pakalpojumus, piedalīties ziedojumu vākšanā un telebalsošanā.

Turpretī, izmantojot, piemēram, Apollo interneta iezvanpieejas numuru 9008080, par vienu interneta pavadītu minūti jāmaksā vidēji 2 santīmus.

Īpaši izdevīgi iezvanpieeju ir lietot brīvdienās, jo tad par vienu interneta pavadītu stundu jebkurā

diennakts laikā jāmaksā tikai 48 santīmi jeb mazāk par 1 santīmu minūtē.

Papildu informāciju par Apollo iezvanpieejas pakalpojumiem un tarifiem var uzzināt, piezvanot Lattelekom Klientu apkalpošanas dienestam pa bezmaksas tālruni 800 80 40.

Jauns piedāvājums interneta lietotājiem – Interneta tarifu plāns

Tiem, kuri internetā pavada arvien vairāk laika, Lattelekom piedāvā Interneta tarifu plānu – iespēju lietot internetu par pazeminātiem tarifiem ne tikai sestdienās, svētdienās un svētku dienās, bet arī darbdienu no pulksten 18.00 līdz 8.00. Interneta tarifu plāna abonēšanas maksa ir Ls 3 mēnesi. Iezvanpieejas tarifu plānu var pieņemt, piezvanot Lattelekom Klientu apkalpošanas dienestam pa bezmaksas tālruni 800 80 40.

Nākamais solis – pastāvīgais interneta pieslēgums

Internets ar laiku kļūst par ik-

dienas dzīves sastāvdaļu – stundām ilgi var aizrautīgi sērfot internetā, meklējot vajadzīgo informāciju gan studijām, gan izklaidei, gan arī darbam. Šādos gadījumos izdevīgāk ir izmantot pastāvīgo interneta pieslēgumu – Mājas DSL. Par šo pakalpojumu vairāk pastāstīsim mūsu nākamajā rakstā.

Lattelekom katram simtajam klientam, kas piesaka Mājas DSL, šo pakalpojumu ierīko bez maksas.

Izlozē atlaides tālruņa līnijas abonēšanas maksai

Augusta veicināšanas balvu – 100% atlaidi tālruņa līnijas abonēšanas maksai uz 3 mēnešiem – saņem: Gaļina Skutele (Preiļos, Rēzeknes ielā), Maija Oleksenko (Līvānos, Rīgas ielā) un Imants Jānis Bekešs (Jersikas pagasta, Grāveros).

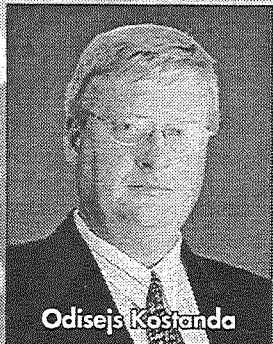
Pateicamies mūsu godprātīgākajiem klientiem par veiksmīgu sadarbību!

Uz tikšanos nākamajā mēnesī!
Jūsu Lattelekom

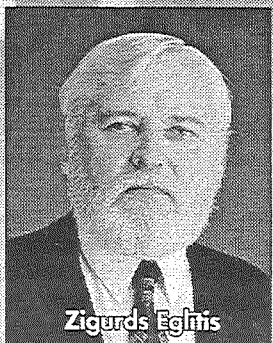
● POLITISKĀ REKLĀMA

MUMS šodien atkal ir jābūt vienotiem un **JĀCEĻAS**, lai pārtrauktu līdzšinējo Latvijas izvazāšanu, izlaupīšanu un garīgo izvarošanu!

Mums jāceļas, lai celtu savu valsti tādu, kādu to redzējam okupācijas gadu un Atmodas laika sapņos – **brīvu, pārtikušu un drošu!**

Odisejs Kostanda

Zigurds Eglītis

Politiskā apvienība "Centrs" - Mazā Monētu iela 3, Rīga, LV 1050,
tālrunis 7287739

Juris Celmiņš

Andrejs Činis

6. Gadsimti Aglonas Dievmātes

Aglonā starp Egles un Cirišu ezeriem jau ceturto gadu simtu stāv baznīca. Laika gaitā mainījušās sabiedriskās iekārtas, dzimušas un savus šīs zemes ceļus staigājušas daudzas paaudzes. Bet nekad un nekāds liktena pavērsiens nav aizaugusi uz dievnamu iestaigātā taka. Vai tas bijis vienkāršs koka lūgšanu nams, vai stalta baltakmens celtnē, katoļticīgie ļaudis te vienmēr raduši mierinājumu savai dvēselei, izlūgušies sev palīdzību no Jaunavas Marijas. Rudeņos Aglonai pāri laižas krāsainu lapu

virpuļi, riekšavām metot tās abu ezeru vēsajos ūdeņos. Ziemās aukstie vēji un sniegpuķeni virpuļiem joņo pāri sakrālajam laukumam, aizkeroties varenajos kokos, kas senajā kapsētā sargā dusošo mieru. Ik pavasari dzeguzes apkārtējos pakalnos iemēģina savas balsis un gluži vai sasauca ar baznīcas zvanu skaņām. Svētceļotāji un ekskursanti no tuvām un tālām malām apgaroti un pārsteigti lūkojas baltajos dievnama torņos, kuri, liekas, spodri zilās Latgales debesis pacel vēl augstāk uz saviem metalā kaltajiem krustiņiem.

Latvija – Māras zeme

15. augustā Aglona kļūst par vietu, kur savā ticībā un Dieva mīlestībā pulcējas simtiem tūkstošu katoļticīgo no Latgales, no citiem valsts reģioniem, ierodas dievlūdzēji no ārēmēm. Viņi nāk pie Vissvētākās Jaunavas Marijas, lai godinātu Viņu kā debesu Karalieni un tajā pašā laikā svinētu Viņas debesis uzņemšanas dienu. Sakarā ar 15. augusta svētkiem ir teikti šādi vārdi: «*Vasaras beigās, kad dārzos un druvās nobriest augļi, Baznīca svin vis-skaistākos plauņas svētkus, kas ievada Baznīcas gada rudeni. Šodien debesu klēti tiek ievests dārgākais auglis, kas nogatavojies Dieva valstības tuvumā: Marija, žēlastības pilnā.*»

Tradīcija stāsta, ka Vissvētākā Jaunava Marija pēc sava dievišķā Dēla debesīs uzkāpšanas dzīvojuši vēl 15 gadus un mirusi ne no slimības, bet no mīlestības, lai būtu kopā ar savu dievišķo Dēlu.

Apustulis Jānis savā Atklāsmes grāmatā raksta: «*Pie debesīm parādījās liela zīme: saulē tērpta Sieviete, un mēness zem Viņas kājām, bet tai galvā – divpadsmit zvaigžņu kronis.*»

Jau bīskaps Meinards kristīgās ticības sludināšanu Daugavas krastos uzsāka Jaunavas Marijas vārdā un, nodibinādams Ikšķilē bīskapiju, to novēlēja Jaunavas Marijas aizbildniecībai. Šo tradīciju turpināja arī bīskaps Alberts, uzceldams Rīgā katedrāli. 1215. gadā pāvests Inocents III novēlēja visu latviešu zemi sevišķai Dievmātes aizsardzībai, nosaukdams to par Māras zemi (Terra Mariana). Kad pēc reformācijas Latvijā 1582. gadā ieradās jezuiti, arī viņi savu misiju veica zem Marijas zīmes. Tāpat to darīja dominikāņi, celdami Latgalē baznīcas Marijas godam. Tādēļ arī skaistā baznīca Aglonā, kurai turpmākajos gadu simteņos bija lemts kļūt par Māras zemes Karalienes troņa baznīcu, ir saņēmusi seno Marijas baznīcas titulu.

Aglona – viena no senākajām baltu cilšu svētvietām

Nav Latvijā otra tāda novada, kur vienuviet sakoncentrējušies tik daudz latgaļu pilskalni kā tieši ap tagadējo Aglonu. Centrā – lielais skaistais Madelānu pilskalns, kas atrodas tikai nepilnu triju kilometru attālumā no Aglonas baznīcas, bet apkārt daudzi citi, kas norāda, ka kādreiz šeit bijis ļoti bieži apdzīvots latgaļu novads. Kādreiz te auguši vareni egļu meži, iespējams, ka tieši no egles (latgaliski – agla) nosaukuma Aglona arī ieguva savu vārdu. Pirmo vēstures avotos pierakstīto ziņu par Aglonu kā piederošu jau kristīgajai kultūrvidei var minēt 1263. gada traģiskos notikumus, kad te tika nogalināts karalis Mindaugs ar saviem diviem dēliem: Rukli un

● Uzraksts latīņu valodā uz Dievmātes gleznas sudraba tērpā vēsta «*Šo apzēlīto sudraba tērpā ar kroniem, zvaigznēm, stariem un dārgakmeņiem Brūvainīgās V.J. Marijas svētbildei Aglonā, kas ir slavena ar brīnumiem, paši izgatavoja, viņas aizbildniecību vienmēr lūgdami, Miķelis un Praksida Dombrovski 1875. gadā.*» Līdz tam svētbilde izskatījies pavisam vienkārši.

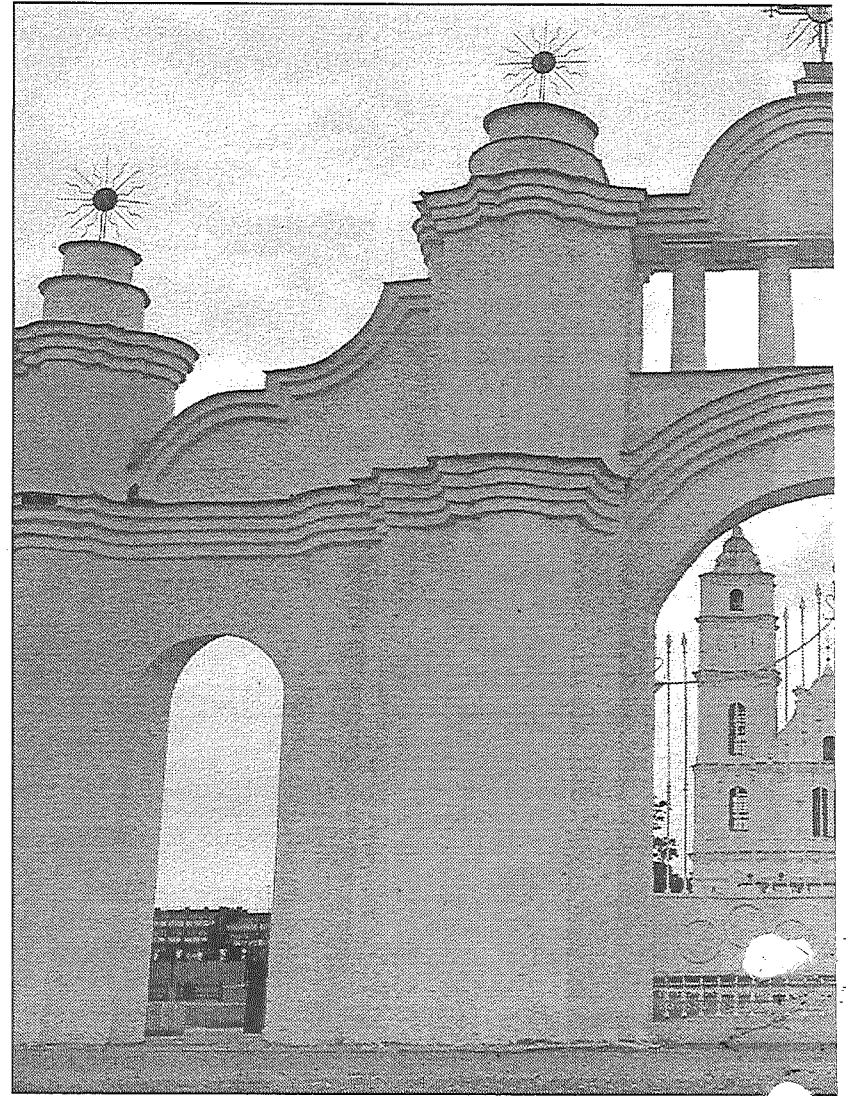
Rupeiki. Mindauga sapnis bijis izveidot vienotu un neatkarīgu baltu valsti, apvienojot visas to apdzīvotās zemes. Vēsturnieki uzskata, ka kādu Mindauga valsts daļu vai arī rezidenci varētu meklēt arī latgaļu zemēs. Līdz mūsdienām ir saglabājusies leģenda par karalieni Martu, kura it kā bijusi Madelānu pilskunga meita. Cērams, ka kādreiz atklāsies arī Mindauga Aglonas kapeņu noslēpums, jo pirmā zināmā liecība par to atrāšanās vietu Aglonā ir J.F. Rīviņa hronikā minētā melnā marmora kapakmens plāksne, kura atrasta 1618. gadā, novācot kāda sena sabrukušā torņa drupas. Tās pusdzdzisušais uzraksts vēstīja, ka te 1263. gada 12. septembrī bija nogalināts un apbedīts karalis Mindaugs.

Arī lietuviešu vēsturnieki kā vienu no Mindauga un viņa divu dēlu noslepkavošanas vietām min Aglonu. Šo versiju apstiprina veco agloniešu nostāsti, ka pie Aglonas kapiem senāk bijušas kāda torņa paliekas, ko saukuši par «*karāja torni*». Ir pilnīgi pieļaujams, ka Mindaugs, bēgdams no savērniekiem, patvērumu varēja meklēt pie Madelānu pilskunga.

«Visu, ko man Dievs devis, es atdošu latviešiem»

Gadu simtiem Latgale tika postīta. Tika grautas pils, ciemati, izkauti cilvēki. Zemei pāri ir gājis krievu cara Jāņa Briesmīgā kara spēks, to turpināja postīt zviedru un poļu karš. 17. gadsimtā novads bija kļuvis pustukšs. Latgaļi, kas vēl bija palikuši dzīvi, izkaisīti pa mežiem, turpināja dzīvot saskaņā ar savu mitoloģisko pasaules redzējumu. Tikai 1697. gadā ar Livonijas bīskapa Nikolaja Poplavskā atbalstu Rušonas muižniece Ieva Justīne Šostovicka uzaicināja uz Rušonu no Lietuvas dominikāņu mūkus. 1698. gadā te ieradās Viļņas dominikāņu klostera priors tēvs Regimijus Mosakovskis un vienā no latgaļu sakrālajiem centriem izvēlējās vietu dominikāņu klostera un baznīcas celtniecībai.

1699. gadā uzkalnā starp Cirišu un Egles ezeriem jau tika uzcelta vienkārša koka klostera ēka, bet gadu vēlāk arī neliela koka baznīca. 1700. gada 25. maijā muižniece parakstīja dāvinājuma aktu, ar kuru piešķīra dominikāņu klostē-

● Cauri šiem vārtiem steigsimies arī mēs pie savas mīļās Dievmātes

rim mūžīgā lietošanā ap 700 hektāriem zemes ar 69 zemnieku sētām. Dāvinājuma aktā teikts: «*Visu, ko man ir devis Dievs, es atdošu latviešiem.*» Tajā pašā gadā šo klostera un baznīcas fundācijas aktu apstiprināja pāvests Inocents XII, Polijas karalis Augusts II un Livonijas bīskaps Miķelis Poplavskis.

Aglonas Dievmātes gādība

Baznīcas galvenajā altārī tika novietota nezināma autora Aglonas Dievmātes svētglezna. Par tās izcelšanas saglabāties šāds nostāsts. Bizantijas ķeizars Manuels II (1350 – 1430) Lietuvas lielkņazam Vitautam ir dāvinājis Dievmātes svētgleznu, kuru tas ir vadājis sev līdzī visos karagājienos, bet vēlāk to novietojis jaunuzceltajā Trāķu baznīcā. Dominikāņu tēvi, uzsākdami savu darbu Aglonā 17. gadsimta beigās, pasūtījuši Trāķu gleznas kopiju. Tā iznākusi tik līdzīga oriģinālam, ka to nav bijis iespējams atšķirt.

Pie šīs svētbildes sākuši notikt daudzi brīnumi.

Ir ziņas, ka 1708. gadā visā Latgalē plosījies mēris, bet Aglonas ciema iedzīvotāji no tā tikuši izglābti, pateicoties Aglonas Dievmātes aizbildniecībai. Kāda veca 1854. gada grāmata sniedz šādas

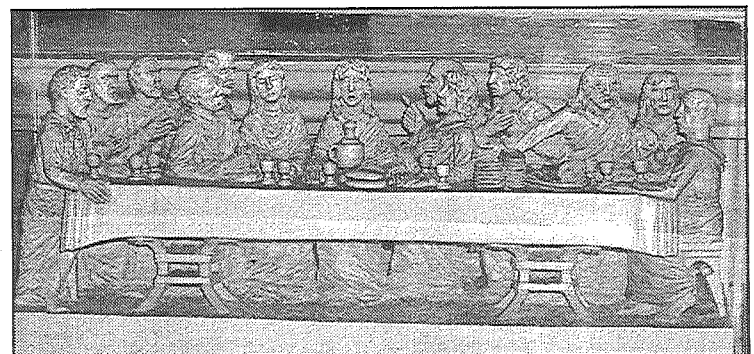
ziņas. Zemnieks Kristaps Matīšs brauca laivā pa Cirišu ezeru uz Aglonas baznīcu nokristīt bērnu. Pēkšņi izcēlās vētra, šausmīgi viņi šūpodami apgāza laivu. Lielās bailēs zemnieks kļiedza un sauca palīgā Aglonas Dievmāti. Cilvēki, kas bija ezera krastā, to dzirdēja. Brīnumainā kārtā viņi izšūpoja bērnu krastā. Zēnu nokristīja par Jēkabu.

Vēl kādu reizi aizdegās Aglonas ciems. Uguns draudēja aizdedzināt arī Aglonas klosteri un baznīcu. Klosters priekšnieks kopā ar visiem klosterniekiem devās uz baznīcu un tur, Aglonas Dievmātes svētgleznas priekšā, nometušies ceļos, dievbijīgi nodziedāja Jaunavas Marijas Litāniju. Ugunsgrēks rimās, baznīca palika neskartā.

Ar Aglonas Dievmātes palīdzību notikuši arī daudzi citi brīnumi – brīnumainas izdziedināšanas, garīgās atdzimšanas un tamlīdzīgi, tāpēc 1718. gada 18. septembrī Viļņas bīskaps Konstantīns Bžestovskis kronējis Aglonas Brīnumdarītājas Dievmātes gleznu ar zelta kroni.

Jaunās baznīcas celtniecība

1751. gadā, savas trešās vizitācijas laikā Aglonā, Livonijas bīskaps Jāzeps Dominiks Puzina

● No Anglijas uz Aglonu atceļojusi liepas kokā izgredtā kompozīcija «Svētais vakarēdiens».

Augsim: «Debesis uzņemtā Karaliene, lūdz par mums!»

konsekkrēja Aglonas baznīcu, veltot to Dievmātes debesīs uzņemšanas godam.

1766. gadā dominikāņu tēvi nolēma celt jaunu mūra baznīcu. Koka baznīca tika nojaukta, lai atbrīvotu vietu celtniecības darbiem, bet, lai draudze nepaliktu bez dievnama, tuvāk Egles ezeram, uzcēla pagaidu baznīcu, uz kuru pārnesa Dievmātes svētbildi un ērģeles.

Jaunās baznīcas celtniecība tika uzsākta 1768. gadā un pabeigta 1780. gadā. Taču iekšējās un ārējās apdares darbi turpinājās vēl ilgi, un tikai 1800. gadā baznīca tika pilnīgi pabeigta un to Moģilevas palīgbīskaps Jānis Beņislavskis iesvētīja Dievmātes De-

besīs uzņemšanas godam.

Aglonas baznīca celta baroka stilā, ir 45 metrus gara, 20 metrus plata, augstums no baznīcas grīdas līdz torņu krustu galiem – 47 metri. Torņos novietoti četri zvani, no kuriem lielākais izliets Viļņā un sver 1023 kilogramus.

Baznīcā ir desmit altāri. Prezbitērijā lielais altāris, virs tā Aglonas Dievmātes altāris ar brīnumdarītājas Aglonas Dievmātes svētbildi. Gleznā Dievmāte attēlota sēdoša, ar Jēzus bērnu uz labās rokas, bet ar kreiso Māte tam pasniedz ziediņu. Glezna gleznota uz trim liepas koka dēļiem. Gleznai uzlikts apzeltīts sudraba «tērps», kuru 1885. gadā dāvinājuši Miķelis un Prakseda Dom-

● Bazilikas Baltajā zālē atrodas trīs mākslinieka Igora Vasiļjeva 1993. un 1995. gadā veidotās un Aglonas bazilikai dāvētās statujas – Sāpju māte pie krustā sistā Kristus, Dievmāte ar bērnu un Kristus tēls (attēlā).

brovski – virs Jēzus Bērna un Marijas galvām zeltīti kroņi, rotāti ar dārgakmeņiem. Pēc vakara dievkalpojuma Brīnumdarītājas glezna tiek aizsegta ar Dievmātes Debesīs uzņemšanas gleznu.

Pie baznīcas pilāriem ir četri altāri: sv. Jura, sv. Vincenta no Ferrari, sv. Januārija un sv. Jāzepa godam. Sānu navās labajā pusē sv. Akvīnas Toma un Jēzus Sirds altāri, bet kreisajā pusē sv. Marijas Magdalēnas un V.J. Marijas – Rožukroņa Karalienes altāri.

Vērienīgākie baznīcas pārbūves un rekonstrukcijas darbi veikti 19. gadsimta 30. un 50. gados, kad

● Zem Dievmātes svētbildes uz sarkana auduma ir sakārtas tā saucamās votas – piemiņas zīmes par saņemtajām zēlastībām, miesīgām un garīgām izdziedināšanām no Dievmātes. «Monstra te esse matrem» — «Rādi, ka esi Māte», zem šī uzraksta redzami dažādi medaljoni, goda zīmes, kara ordeni un arī kardinālam Jānim Pujatam piešķirtais Trisvaigžņu ordenis.

● Šai un visām pārējām Krustaceļa stacijām bareljefus veidojis armēņu izcelsmes mākslinieks Grails Avetjans.

Aglonas konventu vadīja priori Andrejs Juškevičs un Augustīns Zagorskis. 1980. gadā dekāna Pētera Onckuļa laikā pārkrāsota baznīcas iekšpuse, bet vislielākais baznīcas un tās apkārtnes rekon-

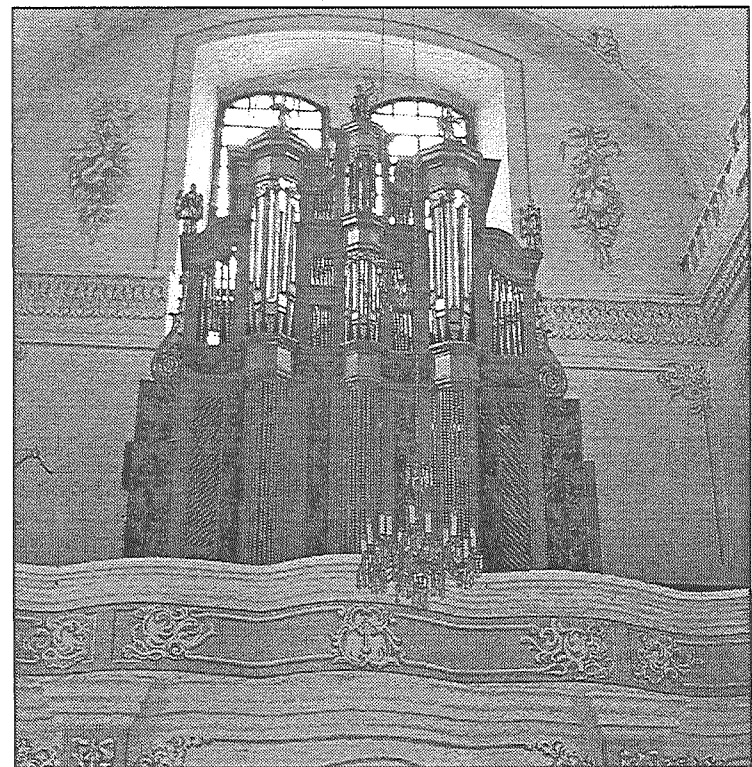
strukcijas projekts īstenots, gaidot Romas pāvesta Jāņa Pāvila II vizitāciju Aglonā, no 1992. līdz 1993. gadam V.E. Rīgas Metropolīta Jāņa Pujata un dekāna Andreja Aglonieša vadībā. Pēdējās rekonstrukcijas laikā tika izbūvēta apakšējā baznīca, uzcelta piebūve aiz galvenā altāra, piebūve klosterim, virtuves un ēdamzāles bloks, pārejas galerija no klostera uz baznīcu. Tajā pašā laikā izveidots septiņus hektārus liels sakrālais laukums, vārtu nišās izvietotās krustaceļa stacijas, kā arī uzcelta kapliņa Aglonas kapos. Vienlaikus baznīcā restaurētas visas baznīcā esošās svētbildes, Aglonas Dievmātes gleznu ieskaitot, baznīcai ieklāta marmora grīda, veikti plaši apzeltīšanas darbi.

Apakšējā baznīcā, kriptā zem galvenā altāra 1993. gadā pārāpbedīti kardināls Julians Vaivods un bīskaps Boļeslavs Sloškāns, 1995. gadā — bīskaps Jāzeps Rancāns. Apakšējā baznīcā atrodas arī Aglonas Dievmātes svētgleznas kopija, kura gleznota 1885. gadā, autors nezināms.

1980. gadā, sakarā ar Aglonas baznīcas 200 gadu jubileju, Romas pāvests Jānis Pāvils II piešķīra Aglonas baznīcai goda titulu «Basilica minoris» — «Mazā bazilika». Pāvesta vizitācija Aglonā notika 1993. gada 9. septembrī, piedaloties ap 350 tūkstošiem svētceļnieku. Bazilikas jaunais sakrālais laukums var uzņemt pat 500 tūkstošus svētceļnieku.

Ieklausīsimies Aglonas bazilikas zvanu skaņās ne tikai svētku reizēs, bet arī ikdienā. Aglona arī šodien mūs sauc un turpina savu misiju kā tautas vienības uzturētāja un kā garīguma stiprinātāja.

Sagatavoja L. Kirillova
Foto: M. Rukosujevs

● No vecās koka baznīcas uz jauno mūra celtni tika pārvietotas ērģeles. Reģistru skaits pakāpeniski tika palielināts (1828. gadā – astoņi reģistri, 1840. gadā – 12 reģistri). Mūsdienās Aglonas bazilikas ērģeles ar saviem 14 reģistriem ir vienas no senākajām Latvijā.

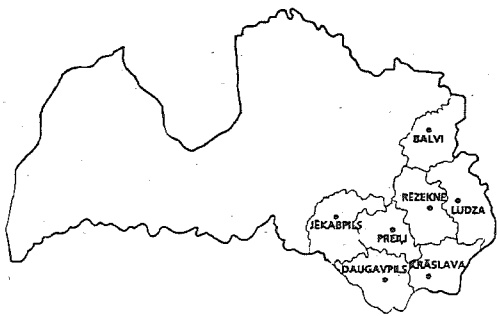

● Baltais krusts atspoguļojas Egles ezera ūdeņos un sniedzas debesīs, atgādinot mums par to, ka neaizmirstams un mūžīgs ir mūsu ceļojums pie Dieva.

● Lai gan slavenie Aglonas sēravoti jau sen zaudējuši savu dziedināšanas spēju, tomēr daudzi cilvēki vēl aizvien bauda šo ūdeni un atzīst to par visgaršīgāko un visveselīgāko.

KAIMIŅU RAJONOS

Japānā runā latgaliski

9.

Pirms diviem gadiem Rēzeknē viesojās Hidakazu Takahaši – japānis, kurš, savas personīgās intereses vadīts, patstāvīgi apguvis latgaliešu valodu. Viņa mājās Osakā iekārtota apjomīga latgaliešu grāmatu bibliotēka. H. Takahaši Osakā vada svešvalodu kursus, kuros interesenti var apgūt somu un citas valodas. Pats joprojām turpina studēt Baltu valodas. Viņa studenti jau apguvuši arī dažas frāzes latgaliski. Vēl nav realizējies H. Takahaši sapnis – kādu laiku padzīvot latgaliešu ģimenē, jo braucieni izmaksā dārgi un viņam jāatgriežas darbā Japānā. Vēlreiz atbraukt uz Latgali japānis plāno pēc diviem gadiem. Tad droši vien beidzot būs iespēja uzskatīties ilgāk. Pagaidām latgaliešu valodu viņš apgūst tikai ar grāmatu palīdzību.

«Rēzeknes Vēstis»

BALVU RAJONĀ

Dzīvesvietu izvēlas Latgalē

Rugāju pagasta Rudukos nupat sākusī dzīvot jauna ģimene: mamma Inese Boldāne, tētis Ervīns Zuševics un viņu bērni Laura, Jānis un Maiks – Kristiāns.

Iepriekš viņi dzīvojuši mājā Turaidā, tad dzīvoklī Raganā – pavisam tuvu Rīgai. Lai pelnītu ģimenei iztiku – ražotu koka rotaļlietas – vajadzēja irēt telpas darbnīcai. Tas bija tik dārgi, ka Ervīns izlēma: vajag pašiem savu māju. Prasības bija pilnīgi skaidras: lai ir vieta darbnīcai, lai ir labas telpas dzīvošanai, lai ir skaists pagalmiņš, ceļš tuvumā, skola tuvāk par trejdeviņiem kilometriem un tas viss – par saprātīgu cenu. Kad Ervīns un Inese bija aplūkojuši kārtējo māju, toreiz Preiļu pusē, viņi avīzē pamanīja sludinājumu par māju Rudukos. Pirmoreiz viņi te atbrauca 8. jūnijā un uzreiz saprata: tā ir istā. Jau pēc pusotra mēneša

visa saime – arī auklīte un 94 gadus vecais Ervīna tēvs – sāka dzīvot te. Tagad Ervīns saka, ka parasti izdodas tikai tās lietas, ko dara uzreiz. Rudukos viņiem iepaticies viss: pagalmiņš, ēkas, pirtīņa, upīte, ceļš blakus.

Jaunatnācēji saka, ka patiesībā ir pilnīgi vienalga, kur dzīvot. Galvenais, lai ir satikšana savā starpā un darbs. Koka rotaļlietas viņi veidē uz vietām, kur tās pieprasīs, ir sadarbība arī ar ārzemniekiem. Viss notiks.

Ineses tētis ir no Briezuciema pagasta. Pēdējoreiz pirms pārcelšanās uz šejieni Inese un Ervīns Latgalē bijuši pirms pieciem gadiem. Tolaik viņi domājuši, ka uz Latgali jau nu nekad nenāktu dzīvot – viss licijs kā nebeidzama postaža. Tagad jaunajiem šķiet, ka te dzīves līmenis neko daudz neatšķiras no Rīgas ikdienas. Tikai... te nevar aizkriet uz veikalu pēc saldējuma, piemēram, deviņos vakarā. Inese saka: «Iepriekš mums veikals bija pāri ielai, bērni

● Inese un Ervīns ir vienīgie uzņēmuma darbinieki. Darba diena parasti ilgst astoņas – desmit stundas. Abi ir tā sastrādājušies, ka bez vārda runas saprot, kas kuram katru brīdi jādara. Darbnīcā top koka mājas, mašīnas, mozaikas – mantas visiem vecumiem.

bija pieraduši ik pa brīdīm iet uz to pēc konfektiem vai saldējuma.» Savukārt Ervīns Balvos nevar

iegādāties vajadzīgos darbarīkus, viņam vēl jāapgūst, kur atrast materiālus darbam.

«Vaduguns»

LUDZAS RAJONĀ

Dubultkāzas Raipoles aprūpes namā

Tas ir rets notikums, jo kāzu ceremonijas pagastos labākajā gadījumā gada laikā uz vienas rokas pirkstiem saskaitāmas, bet te preceas divi pāri, un abi – jau otrajā mūža pusē.

Katram no šiem cilvēkiem aiz muguras liktenstāsts, katram – savas atmiņas, savi ieradumi. Kopā viņus sавēdis Raipoles aprūpes nams, par kuru viņi vienā balsī saka tikai pateicības un cildinājuma vārdus. Zinaida un Pēteris agrāk viens otru nav pazinūši Zinaida Raipolē dzīvo jau 2 gadus, bet Pēteris – tikai trīs mēnešus. Abi smejas, ka ieskatījušies viens

otrā no pirmā acu skata. Zinaīdas kundze ir krietni jaunāka, un kāzas neizjauks viņas plānus kā katru gadu nu jau desmito reizi doties svētceļojumā uz Aglonu.

Marianna un Donāts arī iepazīnušies nesen, kad Marianna atnāca te dzīvot un abiem ēdnīcā iznāca blakus sēdēt. Donāts aprūpes namā ir pats pirmais iemītnieks. Viņš te iekārtojies plēvju

māju tomātiem un rūpējas par tiem. Šogad gan strādāt iznāk mazāk, jo karstums un gadu nasta liek sevi manīt. Marianna vairāk ir rīdziniece, jo tur nodzīvojusi 52 gadus, un atgriezies Latgalē tikai vecumdienās.

Galvenais iemesls, kādēļ pāri izlēmuši precēties, esot bēgšana no vientulības. Attieksme pret šīm laulībām apkārtnes ļaužu runās

un prātos nav viennozīmīga, daudzi viņus vienkārši nesaprot. Bet katrs cilvēks dzīvo savu vienīgo dzīvi. Un kāpēc smīnēt, ja sirmgalvis vēlas saulrieta laiku pavadīt skaistāk? Mēs esam pieņēmuši stereotipu, ka vecumā jādomā vienīgi par slimībām un iztikšanu. Varbūt var arī citādi?

«Ludzas Zeme»

JĒKABPILS RAJONĀ

Dunavas pagasts – otrs sakoptākais Zemgalē

Konkursa «Sakoptākais Latvijas pagasts 2002» Zemgales novada vērtēšanas komisija apmeklēja Dunavas pagastu. Vērtējumu saņēma kā saimnieciskā, tā pagasta ļaužu gara dzīves rosība un možums. Kopvērtējumā novada līderis ir Pūres pagasts, taču otro vietu, vislielāko un kārotāko balvu «Lauku ceļu saimnieks» no Satiksmes ministrijas – 10 000 latu, kā arī galveno Kultūras ministrijas balvu (kāda tā būs, vēl nav zināms) saņēms Dunavas pagasts. Arī pērn Satiksmes ministrijas galveno balvu saņēma Jēkabpils rajons – Zasas pagasts. Šoreiz Dunava, kas, ņemot vērā iedzīvotāju skaitu – 970, ir mazs pagasts, spējusi izcelties ne tikai ar mežiem un ikpavasara plūdiem vien.

Dunavieši bija sagādājuši daudzus pārsteigumus. To vidū «Piltiņnieku» saimnieka Henriha Valpētera sastādītais dzimtas koks ar

saknēm 17. gadsimtā un ap 1000 uzvārdiem; tas, ka Kiploku ģimenes kooperatīvs «Madaras» audzē ne tikai graudus un cūkas, bet arī 10 šķirņu ūdensrozes, un citi. Komisija apmeklēja arī darbīgākos zemniekus, «Plostnieku akmeni», pie mājām «Daugavieši» apskatīja iezīmētās lielāko plūdu atzīmes, viesojās Tadenavas muzejā.

Cūkaudzētāji tiekas sporta spēlēs

Sēlpils pagasta Zvejnieklīcī notika Latvijas cūku audzētāju otrās sporta spēles. Tajās piedalījās 17 kolektīvu komandas no dažādiem Latvijas novadiem. Dalībnieki sacentās volejbolā, strītbolā, virves vilkšanā, orientēšanās sportā, pildbumbas mešanā, stafetē, maksšķērēšanā un zolītes spēlē.

Gurķu sālitāji nosprosto kanalizāciju

Pēdējās nedēļās biežāki kļuvisi

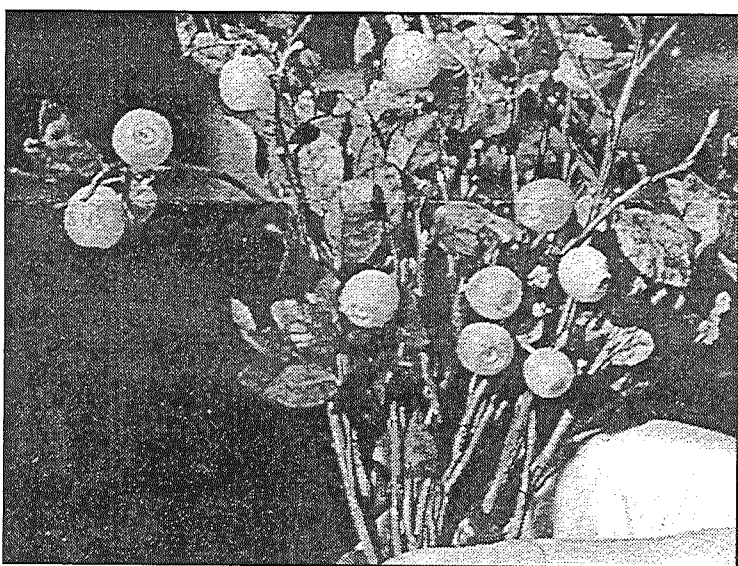
izsaukumi kanalizācijas sistēmas aizdambējumu novēršanai, speciālisti vidēji tiekot izsaukti 20-25 reizes dienā. Iedzīvotāji kanalizācijas sistēmu caurules nereti aizsprosto ar zaļumiem, ko izmanto gurķu skābēšanai, neizlietotiem konserviem un ievārijumiem.

Aicinās uzturēt 2. kategorijas ceļus

Jēkabpils rajona padome nolēmusi nosūtīt Satiksmes ministrijai vēstuli, kurā pieprasīs beidzot atvēlēt līdzekļus 2. kategorijas valsts ceļu uzturēšanai – krūmu izciršanai, zāles plaušanai ceļu malās, greiderēšanai, sniega tīrīšanai. Bieži vien šie darbi par ceļu fonda līdzekļiem jāveic vietējām pašvaldībām.

Ogotāji atraduši divainas ogas

Par mellenēm šīs ogas vairs nevar nosaukt, jo tās ir absolūti gaišas, gandrīz baltas. Taču cita no-

saukuma nav, jo zinātne šo fenomenu vēl nav sākusī pētīt. Mežu patoloģis Jāzeps Vuškāns stāsta, ka baltās mellenes sastāpis vairākkārt. Tās atrodamas Salas pagastā netālu no Daugavas stacijas, kur tās augot ne vairāk kā viena kvadrātmetra platībā. Diezin vai tā esot īpaša šķirne. Ogu divaino krāsu, iespējams, radījušas izmaiņas augsnē vai tās ietekmējusi radiācija, skābie lieti vai mag-

nētiskie lauki. Šajās vietās varot pārbaudīt arī to, vai nav āderu krustpunkti. Taču ogas esot garšīgas, un kāda sieva pat gatavojusi ievārijumu. Jersikas puses mežos esot sastopamas zilenes baltā krāsā. Ogas var mēģināt arī iesēt: paceļ sūnu, saber zem tās ogas un rūpīgi uzliek atpakaļ. Jāraugās, lai augsne būtu mitra. Iespējams, ka baltās ogas arī izaugs.

«Brīvā Daugava»

